ઈશ્વર

(ઢાળ: ગંગાની ગળણી ને જમુનાનાં પાણી.)

સર્વ ભજે મને સહુને હું ભજતો,
રાય ને રંકનો ભેદ ના ધરતો;
સહુની સંગાથે ને સર્વથી છેટો,
સહુથી થાયે મારો અંતમાં ભેટો.

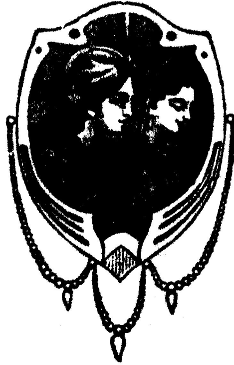
પૃથ્વી આકાશ ને ડુંગરા વાટે,
મસ્જીદ મંદિર ને યમુનાને ઘાટે;
રેતીના રણમાં ને નદીઓને નાળે,
જૂદી જૂદી રીતે મુજને સૌ ભાળે.

સરવર–ઝરણે ને બાગ–બગીચે,
રાજ—મંદિરે ને ઝૂંપડી નીચે;
જળમાં સ્થળમાં ને અણુએ અણુમાં,
નિત્યે વસી રહું કણના યે કણમાં.

પંખીને કલરવ ને પુષ્પ–સુવાસે,
સૂર્યને કિરણે ને ચંદ્ર–પ્રકાશે;
સાગરને મોજે ને વાયુની લે'રે,
સહુમાં રહી મુજ શક્તિઓ પ્રેરે.

કવિઓનાં કાવ્યે ને લેખકને લેખે,
વક્તાની વાણીમાં મુજને કો પેખે;
ભક્તને ભજને ને ગાયકને ગાણે,
સહુમાં રહું હું સરખે પ્રમાણે.

બ્રહ્મ–બ્રહ્માંડની સંકલના હું છું,
સર્વ છે મુજમાં ને સહુમાં યે હું છું;
સહુથી હું પહેલો ને સર્વથી છેલ્લો,
સહુથી જૂદો વળી સહુમાં રહેલો.

સદ્ગુણસદન

(ઢાળ: શીખ સાસુજી દે છે રે વહુજી રહો ઢંગે.)

સખી ! સદ્ગુણસદને રે, સદા તમે વાસ કરો;
સખી ! હસતે વદને રે, જગતમાં સુવાસ ભરો.

બે'ન ! પૂર્ણ સંતોષી રે, સદા સહુ સાથ થજો;
સુખ–દુઃખને સમયે રે, હૃદયથી ધૈર્ય સજો.

રે'વું વિનય–વિચારે રે, સહુ સાથે સંપ કરી;
ક્લેશ કડવો કરીને રે, સુધા સમ શાંતિ ભરી.

સખી ! સાદાઇ જીવનમાં તમે સહુ ધારી રહો;
એની સુંદર જ્યોતિનું, જીવનમાં તેજ લહો.

મન વચન ને કર્મે રે, કરો શુભ કાર્ય સદા;
જ્ઞાન–ધર્મની જોડીથી, બનો નહીં અળગાં કદા.

નીતિ–ન્યાયને સાજે રે, તમારા સદનને સજો;
દયા–ધર્મની દીક્ષાથી, સદા યે શ્યામ ભજો.

જેવું કરવાને ધારો રે, તમારા સદનને સખી !
તેવું સાથે હમેશાં રે, હૃદયે રોજ રાખો લખી.

મારો ભેખ

(ઢાળ: દુઃખિયાની વાતો દુઃખિયા જાણે.)

દુનિયાનાં દુઃખ દૂર કરવાને, ભેખ ધર્યો મેં આજે રે;
પ્રેમ-ધર્મની કંથા ધારી, ભાંડુ-સેવા કાજે રે-દુ૦

બાંધી મઢુલી ધર્મની, જેમાં સેવા સાજ;
ધુણી ધખાવું પ્રેમની, સકળ વિશ્વને કાજ.
જોગીઓના જોગમાં જ્યાં અભેદ-ભાવના જાગે રે-દુ૦

હૃદય તણાં દુઃખ તોડવા, મંત્ર જપું દિનરાત;
દુઃખી નિરખતાં ભાંડુને, થાય ઘણો સંતાપ.
મનનાં દુઃખો તનનાં દુઃખો, ટાળું સેવા-સાજે રે-દુ૦

તરસ્યાને પાણી દઇ, ભૂખ્યાને ભોજન;
અથડાતા અજ્ઞાનીને, કરીશ જ્ઞાન-જતન.
દુઃખી હૃદયને દઇ દિલાસો, લાવું શાંતિ-સાજે રે-દુ૦

લઇ સિતારી સ્નેહની, ઘરઘર ભટકું આજ;
સેવાના સંગીતથી, જગવું સર્વ સમાજ.
જાગો સંતો! સેવાનો જો નાદ અનેરો ગાજે રે-દુ૦

બાળપણની ઝાંખી યાદ

(ઢાળ: સીતાજીના મહિના)

બે'ન ! બે'ન ! કહું ત્યાં બે'ન હૃદયથી આવી મળે;
બાળપણના કાલાઘેલા ખેલ નજરમાં આવી ચડે.

જ્યારે બાળક નાનો વીર પારણિયે ઝૂલાવતી;
ગાઇ નિર્દોષ નવલાં ગીત હાલરડે પોઢાડતી.

તેડી જાતી સરિતા–તીર બાળક જ્યાં ખેલતાં;
રમે નાનાં બનાવી મંદિર વેલુ–થર મેલતાં.

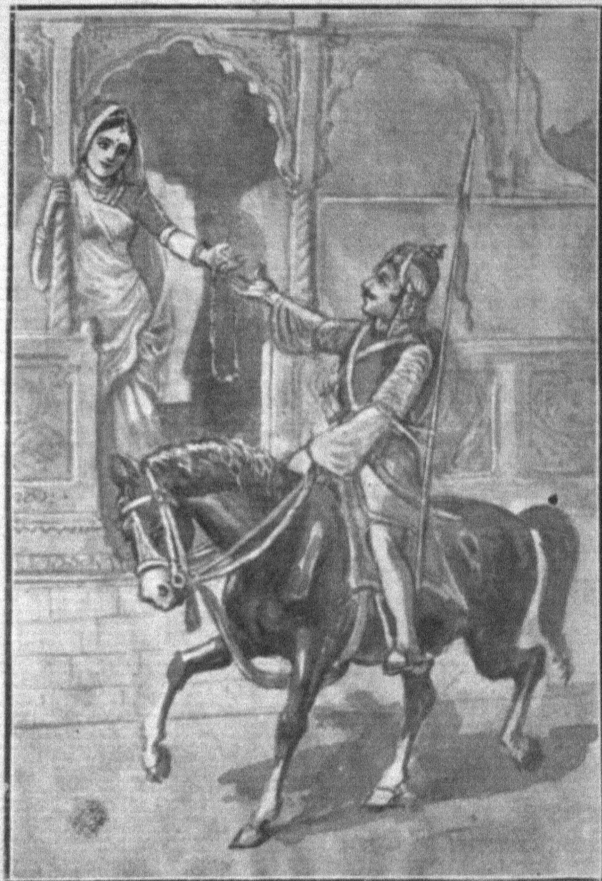
ધીમે વહને નદી વહી જાય બાળક જોઇ નાચતાં;
સહુ કૂદે પાણીની સાથ વિનોદે ડૂબાડતાં.

જઇ બાપુને ખેતર નિત્ય વાછરડાં રમાડતાં;
બાંધી માંચડો ખેતર માંહ્ય પંખીડાં ઊડાડતાં.

જ્યારે ચંદ્રિકાનો ખીલે ચંદ્ર અમે પણ ખીલતાં;
સહુ બેસીને ઓટલે સાથ વાતે રસ ઝીલતાં.

એવા સુંદર બાળક–ખેલ સ્મરણથી આવે ચડી;
મળે બાળપણું હવે કેમ ? મળે ક્યાં એ બે'નડી !

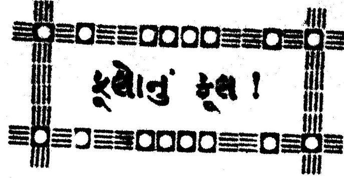

ચિત્રકાર :] [શ. રવિશંકર પંડિત.

રણવાટ શોભી રહી રે. પૃષ્ઠ ૫૧

'જોશી આર્ટ' કોટ-મુંબઇ.

ફૂલોનું ફૂલ !

(ઢાળ: વાંસલડી વાગે ને મારાં મન હરે.)

ફૂલોની ફૂલવાડી આ બહુ બે'કી રહી,
વિધવિધ રંગે કુદરત ત્યાં જાતી વહી;
જોતાં જોતાં દિલડું ડૂલી જાય રેઃ
મારૂં ફૂલ ચઢશે ફૂલોના ફૂલને !

સહુસહુના ફૂલડાની સહુને પ્રીત છે;
જૂદે જૂદે રંગે જૂદાં ચિત્ત છે;
જૂદા માળી જૂદી પોષક રીત રેઃ
મારૂં ફૂલ ચઢશે ફૂલોના ફૂલને !

કોઇનું ફૂલ અર્પે પ્રેમ–સુવાસને,
કો ખીલી શોભાવે નિજ આવાસને;
વિકસે મારૂં ફૂલ બીજાને કાજ રેઃ
મારૂં ફૂલ ચઢશે ફૂલોના ફૂલને

કો રંગે કો સુવાસે રસ રેલતાં,
કો ફૂલડાં ખીલીને પાછાં ખરી જતાં;
મારે ફૂલડે ખીલે બીજાં ફૂલ રેઃ
મારૂં ફૂલ ચઢશે ફૂલોના ફૂલને !

સઘળાં કુમળાં જુદા રંગે ઝીલતાં,
કો ખીલતાં કો ખરતાં પાછાં ખીલતાં;
આખર ખીલશે ફૂલોને એ ફૂલ રે !
મારૂં ફૂલ ચઢશે ફૂલોના ફૂલને !

રણવાટ શોભી રહી રે

(ઢાળઃ આશાભર્યાં અમે આવિયાં.)

જાઓ સિધાવો મારા વા'લમા,
જ્યાં દીસે શૂરવીરોના ઘાટ રે;
રણવાટ શોભી રહી રે.

વાજે નગારાં કાંઈ શૌર્યનાં,
ત્યાં ઘોરે ક્ષત્રિય શંખનાદ રે;
રણવાટ શોભી રહી રે.

ધ્રુજે ધરા ધ્રુજે આભ ને,
કાંઈ ધ્રુજે દશે દિક્પાળ રે;
રણવાટ શોભી રહી રે.

હણહણતી રણ ઘોડલી ને,
ડોલે હાથી સંગ્રામ રે;
રણવાટ શોભી રહી રે.

ગાયે ચારણ ભાટ ગીતડાં,
જ્યાં રગરગ જાગે શૌર્ય રે;
રણવાટ શોભી રહી રે.

વાગે છે હાક જ્યાં વીરની,
જ્યાં આવે શૂરાતન-પૂર રે;
રણુવાટ શોભી રહી રે.

રાણી જાયા જઈ યુદ્ધમાં,
કાંઈ દીપાવે માતાનું નૂર રે;
રણુવાટ શોભી રહી રે.

થાઓ વિજય-જય સ્વામીનો,
એ જ માળા જપું દિનરાત રે;
રણુવાટ શોભી રહી રે.

થનગન થનગન નાચતી,
જુઓ ઘોડલી બની અધીર રે;
રણુવાટ શોભી રહી રે.

આજે આનંદ મારે આંગણે,
પિયુ રણુમાં રમવા જાય રે;
રણુવાટ શોભી રહી રે.

વિશુદ્ધ ઘાટ

(ઢાળ: ઊભા રહો તો કહું વાતડી, બિહારીલાલ.)

૧

આવો હેતાળ બે'ન ! જ્ઞાનને વિશુદ્ધ ઘાટ;
જગવો સંસાર સ્નેહ-તાનને વિશુદ્ધ ઘાટ.
બનજો પ્રેમાળ બે'ન ! વિશ્વને વિશુદ્ધ ઘાટ;
લેજો ભાંડુને બે'ન ! ઇશને વિશુદ્ધ ઘાટ.
કરો પુણ્યદાન બે'ન ! રંકને વિશુદ્ધ ઘાટ;
ધરો પ્રભુ-ધ્યાન બે'ન ! સંતને વિશુદ્ધ ઘાટ.

૨

રજની શોભે શશિ સાથને વિશુદ્ધ ઘાટ;
શ્યામા શોભે નિજ નાથને વિશુદ્ધ ઘાટ.
સદ્‌ગુણ શોભે છે સાદાઇને વિશુદ્ધ ઘાટ;
જ્ઞાન ગુણ શોભે ભલાઇને વિશુદ્ધ ઘાટ.
ભક્તિ શોભે દેવ-વાસને વિશુદ્ધ ઘાટ;
શોભે છે બે'ન ! વીર રાસને વિશુદ્ધ ઘાટ.

કૌમુદી-મહોત્સવ

(ઢાળ: “માગ માગ પાવાના રાજન”નું ચરણ.)

રૂડી રૂપેરી ચંદની રાત દંપતી નીસર્યાં રે લોલ,
કરતાં સ્વર્ગીય સુખની વાત જગ બધું વીસર્યાં રે લોલ;
આવ્યાં સરવરિયાની પાળ ઘટા ઘણી ઝાડની રે લોલ,
કુમળી આસોપાલવ-ડાળ ઝૂલી રહી વા'લમાં રે લોલ.

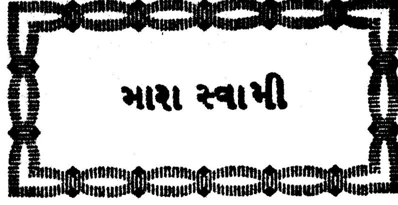
મલપતો વાયુ ધીરે વાય સંદેશા લાવતો રે લોલ,
સામે ચાંદલિયો સોહાય આકાશે મલકતો રે લોલ;
ખીલ્યાં સરવરિયે અરવિંદ ચંદ્રે પોષિયાં રે લોલ,
ફોરે ફોરે ફૂલડાંની સુગંધ પ્રભુએ રોપિયાં રે લોલ.

સરવરે નાનકડું એક નાવ હલેસે હાંકતાં રે લોલ,
દંપતી લેતાં જીવન-લા'વ હૃદયથી રાચતાં રે લોલ;
મદભર રજની રમતી રાસ શશિના સંગમાં રે લોલ,
માનુની વેરે નૌતમ હાસ આજ ઉમંગમાં રે લોલ.

મંદ મંદ ગતિએ નાવડું જાય ચંદ્રમા ખેંચતો રે લોલ,
મંદ મંદ વાયુ સુંદર વાય સ્નેહીને સીંચતો રે લોલ;
રમણી નિરખે સ્વામીચંદ્ર-સુધા સમ ભાવથી રે લોલ,
શોભે તારલિયાનું વૃંદ તેજ-અંધારથી રે લોલ.

આમે વરસે અમૃત–ધાર પ્રેમી દિલ ઝીલતાં રે લોલ,
ઊતરી સ્વર્ગને સંસાર આનંદ–રસ રેલતાં રે લોલ;
લઇ લઇ ફૂલડાં કેરી લા’ણુ નયનથી નાચતાં રે લોલ,
કૌમુદી–મહોત્સવને રસતાન દંપતી મા’લતાં રે લોલ.

મારા સ્વામી

(ઢાળઃ સખી વિરહી જનની પીડ વિરહી જાણે છે.)

મુજ ગૃહમંદિરના દેવ સ્વામી મારા રે,
મુજ જીવન-ઝરણે જેહ રસની ધારા રે.

જેના મીઠા મધુરા બોલ અંતરમાં વસતા,
જેના અભિલાષો અણમોલ નવચેતન ભરતા.

મુજ સંસારે એ સ્વર્ગ સમજું સાચું રે,
મુજ રજનીના એ ચંદ્ર નિરખી રાચું રે.

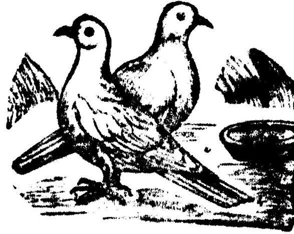
મુજ આભૂષણ અણમોલ સ્વામી-સ્નેહ દીસે,
મુજ જ્ઞાન તણું ભંડોળ સ્વામી-નામ વિષે.

મુજ ધર્મ-કર્મનું જ્ઞાન સ્વામી સાથે રે,
મુજ જીવન-મુક્તિ-માળ સ્વામી-હાથે રે.

ભલે ગાઢ જંગલ હોય ઝૂંપડી રહેવાને,
હું યાચું નિત્યે દેવ સ્વામી-સેવાને.

મુજ જીવનનું સહુ નૂર સ્વામીમાં જ રહે,
મુજ પ્રેમામૃતનું પૂર સ્વામી સાથ વહે.

મુજ પ્રાણેશ્વરનું ધ્યાન નિત્યે ધારૂં રે,
લઇ તન્મયતાથી તાન ધૂન જગાવું રે.

વીરનાં લગ્ન

(ઢાળઃ પૂનમ ચાંદની ખીલી પૂરી અહીં રે.)

મારા વીરની વાડી લગ્ને આજે શોભતી રે,
નિરખી બે'નડીનાં નયણાં ઠરે આજ;
વીરના લગ્ને બે'ની રસઘેલી થઇ મા'લતી રે.

મારે આંગણિયે અજવાળાં આજે ઓપતાં રે,
પ્રેમ-ભક્તિ તણો વાયુ વેગે વાય;
વીરના લગ્ને બે'ની રસઘેલી થઈ મા'લતી રે.

સંસારી લગ્ને રહી, મોહ-લગ્નની રીત;
સ્નેહ-લગ્નના સૂત્રમાં, પ્રભુએ સરજી પ્રીત.

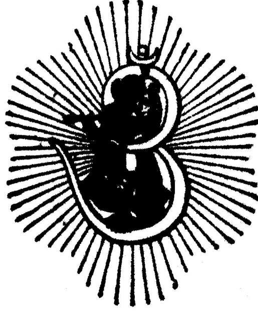
મારા વીરને લગ્ને, મીઠલડી એ પ્રીતડી રે,
જગમાં જગવે સ્નેહ-લગ્ન કેરી જ્યોત;
વીરના લગ્ને બે'ની રસઘેલી થઈ મા'લતી રે.

નરનારીનું જોડલું, સરજ્યું જગત સુજનાર;
આત્મલગ્ન-ગ્રંથિ વડે, ગૂંથી જીવન-તાર.

મારો વીરો સમજે સૃષ્ટિના એ તારને રે,
સમજી સંચરશે સુખ-શાંતિથી સંસાર;
વીરના લગ્ને બે'ની રસઘેલી થઈ મા'લતી રે.

લગ્ન તણા શુભ હેતુનું, ધરી સદાયે ધ્યાન;
સુંદરીને સંતોષજે, દઇ સ્નેહ સન્માન.

વીરની બે'નડીનું અંતર આશિષ આપતું રે,
બ્રહ્મા–સાવિત્રીની જોડી પૂરે સાક્ષ;
વીરના લગ્ને બે'ની રસઘેલી થઇ મા'લતી રે.

પાણી-શેરડે

(ઢાળઃ શાહપુર સૂનું બહાદુરખાં તારા વિના.)

પ્રાતઃઉષાની ઊંડી ઊંડી લાલી દશ્ય થતી રે,
પાણીડાં ભરવાને સર્વે ગોવાલણ ચાલી જતી રે;
માથે ઇંઢોણી ને બેડલાંની જોડ લઇ જાય રે,
પનઘટ યુવતી પ્રભાતમાં પાણી ભરે.

ઊડી પંખેરૂ કિલકિલ નાદે વડલે જમે રે,
મીઠી મયૂરી સ્વામીના સંગમાં નૃત્યે રમે રે;
કોયલડી કરતી મીઠડલો ટહુકાર રે,
પનઘટ યુવતી પ્રભાતમાં પાણી ભરે.

આવી નદીના સુંદર તટ પર હર્ષે ભરી રે,
માજ્યાં ઘસીને બેડલાં સાથે મહેનત કરી રે;
આનંદ-ગોઠડી જામી રહી નદી-તીર રે,
પનઘટ યુવતી પ્રભાતમાં પાણી ભરે.

સામે નદીને કાંઠડે શેલડીની જાંગી ફરે રે,
માંડી મંડાણ ને કોસેથી ખેડુત પાણી ભરે રે;
અરજણ કરતો દુહા તણો લલકાર રે,
પનઘટ યુવતી પ્રભાતમાં પાણી ભરે.

પાણી ભરીને મદભર યુવતી પાછી ફરે રે,
કિરણો રવિનાં સોનેરી બેલડે ચમક ધરે રે;
જામી રહે ત્યાં કુદરત કેરો રંગ રે,
પનઘટ યુવતી પ્રભાતમાં પાણી ભરે.

પાણીને શેરડે ઊભો યુવાન કંઇ આશા ધરી રે,
જોવા મીઠડલી ભાવિની પત્નીને દષ્ટે ફરી રે;
ભાભીને દેખાડે નણદી પોતાનો વીર રે,
પનઘટ યુવતી પ્રભાતમાં પાણી ભરે.

મુજ ગામડે !

(ઢાળ: પ્રગટ્યા શ્રી કૃષ્ણ મનભાવતા રે લોલ)

ગોવિંદ ! પધારો મુજ ગામડે રે લોલ:
ગામડે ગવાય તમ ગાન જો !
        ગોવિંદ ! પધારો મુજ ગામડે રે લોલ.

ઝુંપડી અમારી પ્રભુ છાજની રે લોલ:
બનશે વૈકુંઠ સમ ધામ જો !
        ગોવિંદ ! પધારો મુજ ગામડે રે લોલ.

દૂધડલાં દોહી ગોરી ગાયનાં રે લોલ:
પાશું ભરી ભરી પાત્ર જો !
        ગોવિંદ ! પધારો મુજ ગામડે રે લોલ.

ઢેબરાં ને થેંસ રૂડી રાબડી રે લોલ:
ધરશું પ્રેમાની નિર્દોષ જો !
        ગોવિંદ ! પધારો મુજ ગામડે રે લોલ.

ભાવના ભૂખ્યા પ્રભુ ભાવતા રે લોલ:
પ્રીત થકી નિત્ય ધરૂં ધ્યાન જો !
        ગોવિંદ ! પધારો મુજ ગામડે રે લોલ.

હૈડાં ધરીશું પ્રભુ-ચરણમાં રે લોલ:
દેશું કંઇ સ્નેહ સન્માન જો !
ગોવિંદ પધારો મુજ ગામડે રે લોલ.

ગોકુળ-પતિ વે'લા આવજો રે લોલ;
જુએ વ્રજબાળા વાટ જો !
ગોવિંદ ! પધારો મુજ ગામડે રે લોલ.

નાથઘેલી વેરાગણ.

(ઢાળ: દુઃખિયાની વાતો દુઃખિયા જાણે સુખિયા શેના જાણે ?)

વેરાગણ મુજ નાથની હું ભમતી દેશે દેશે રે,
નાથના નામની માળા ધારી ફરતી યોગિની-વેશે રે.–વેરાગણ.

વચને વચને ઊચરતી, નાથ તણું શુભ નામ,
વિચારમાં ધારૂં સદા, મુજ જીવનના શ્યામ.

તનની કાંતિ મનની શાંતિ નાથ મહીં જ નિહાળું રે,
ઉત્તર દક્ષિણ પૂર્વ પશ્ચિમ સઘળે નાથ જ ભાળું રે.–વેરાગણ.

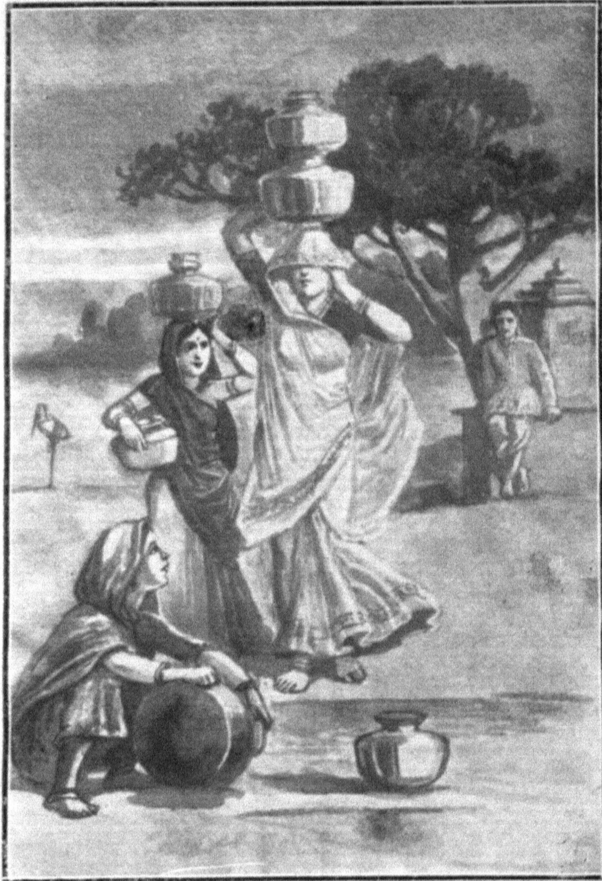
શ્વાસમાં પણ ચાલતો, નાથ–નામનો મંત્ર,
ટકી રહ્યું એ નામથી, મુજ જીવનનું તંત્ર.

હસતી નાથથી રડતી નાથથી, ભમતી નાથને કાજે રે,
જે જે જોતી તે તે સજતી બધું નાથના સાજે રે.–વેરાગણ.

જે જે કરતી જગતમાં, સર્વ નાથને નામ,
જીવન આ ભાળું સદા, નાથ–નામને કામ.

કોઇ કહે છે દુનિયા તુજને ગાંડી ગાંડી કહેશે રે,
કહેવા દો એ ગાંડીમાં પણ નાથને સહુ જોશે રે.–વેરાગણ.

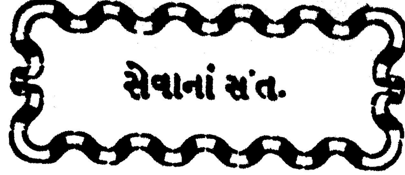

ચિત્રકાર :] પાણીશેરડે [રા. રવિશંકર પંડિત.

પૃષ્ઠ ૬૦.

"જોશી આર્ટ" કોટ–મુંબઇ.

સેવાનાં સંત.

(ઢાળઃ રામ રાખે તેમ રહીએ.)

સેવાનાં સંત થઈ રહીએ, સાહેલડી !
સેવાનાં સંત થઇ રહી

સર્વે સંસારીના સાથમાં વસીને,
સહુને સહાયકારી થઇએ, સાહેલડી !
સેવાનાં સંત થઈ રહીએ.

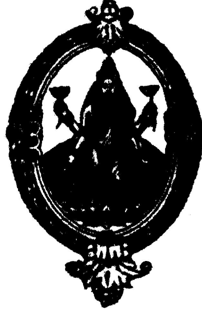
આડોશી–પાડોશી કુટુંબ–કબીલે,
રહેમી નજરથી હો ! જોઇએ, સાહેલડી !
સેવાનાં સંત થઇ રહીએ.

સંસારે રૂઢિનો સડો જે પડયો છે,
તોડી ભાંડુને સુખ દઇએ, સાહેલડી !
સેવાનાં સંત થઇ રહીએ.

દુઃખિયાનાં દુઃખ સહુ ટાળવાને માટે,
ઘરઘર જઇ જ્ઞાન દઇએ, સાહેલડી !
સેવાનાં સંત થઇ રહીએ.

સેવા–સુધારસ સ્વર્ગીય પ્યાલી,
નિત્યે ભરી ભરી લઇએ, સાહેલડી !
સેવાનાં સંત થઇ રહીએ.

સેવાનાં સંત થઇ રહીએ, સાહેલડી !
સેવાનાં સંત થઇ રહીએ.

મિત્રનું સંમેલન.

(ઢાળ: ઓધવજી સંદેશો કહેજો શ્યામને)

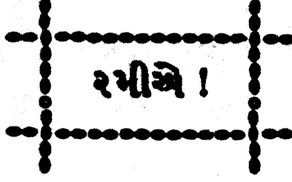
આજે આનંદનો ઉર સાગર ઉછળે,
હૃદયે કંઈ કંઈ ભાવ અનેરા થાય જો !
અણુમૂલી આ જીવનની જાણું ઘડી;
મિત્ર તણું સંમેલન જ્યાં જ્યાં થાય જો. આજે.

હૃદયે હૃદયે આવે પ્રેમી ઊભરા,
અંતર અંતર ખોલે સઘળા ભેદ જો !
શાંતિ મેળવવાનું ઉત્તમ સ્થાન એ;
મિત્ર તણું સંમેલન જ્યાં જ્યાં થાય જો. આજે.

દુનિયામાં દુઃખ કહેવાનાં સ્થાનો નહિ,
જ્યાં અંતરના ઊભરા ખાલી થાય જો !
સુખદુઃખ ઠાલવવાનું રૂડું ઠામ એ;
મિત્ર તણું સંમેલન જ્યાં જ્યાં થાય જો. આજે.

પ્રેમી પ્રભુની સુંદરમાં સુંદર કૃતિ,
મિત્રતાની મૂર્તિનું જે તેજ જો !
એ તેજે જાગે જીવનનાં સુખડાં;
મિત્ર તણું સંમેલન જ્યાં જ્યાં થાય જો. આજે.

*   *   *

રમીએ !

(ઢાળઃ વા'લા માસ અસાડીલો મેઘ.)

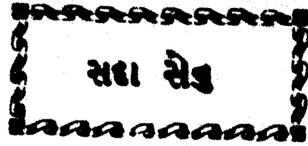
રમીએ રસભર્યાં જ્ઞાનના રાસ, સહુ સાથે તાલ લઈ,
એવા પ્રભુજી આવે સાક્ષાત, અમારા એ રાસ મહીં;
એકબીજાનો ધરતાં હાથ, ભાંડુ સહુ કુદડી ફરે,
સાથે વિદ્યા-વસંતનો બા'ર સુવાસમાં સ્નેહ ભરે.

કેળવણીના સાજથી, જગમંડપ શોભાય,
જ્ઞાનતણા શુભ વાદ્યથી, રાસ દિવ્ય દેખાય.

એકબીજાની ફરજનો, સમજે જ્યારે મર્મ,
પ્રભુતા પ્રસરે દેશમાં, ભાંડુ-પ્રેમ ને ધર્મ.

સહુ સમજે આ સઘળો ભેદ હવે,
જ્ઞાન-રાસના તાને પ્રેમ દ્રવે;
નવું ચેતન રગરગમાં જ વહે,
સહુ સંસારે સ્વર્ગનો લ્હાવો લહે.

સદા સેવું

(ઢાળઃ ગરુડે ચઢી આવજે ગિરધારી.)

મારા સ્વામી પ્રભુ–અવતારી,
જેની મૂર્તિ મેં હૃદયે ઊતારી;
મારી ભક્તિમાં એ જ મુરારી,
સદા સેવું સ્નેહથી મારા સ્વામી.

એની દૃષ્ટિ અમીથી ભરેલી,
એને શાંતિ સદા યે વરેલી;
એની વાણીમાં પ્રીતિ તરેલી,
સદા સેવું સ્નેહથી મારા સ્વામી.

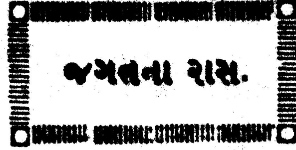
મારા જીવનની સહુ આશે,
મારા અંતરની અભિલાષે;
રહેવું સ્વામીની સાથે ઉલ્લાસે,
સદા સેવું સ્નેહથી મારા સ્વામી.

મને મુક્તિને માર્ગે ઊતારે,
મને જ્ઞાનને નાવડે તારે;
મારો હસ્ત ગ્રહીને ઉદ્ધારે,
સદા સેવું સ્નેહથી મારા સ્વામી.

સદા સ્વામીની સાથે હું રહેતી,
સુખે શાંતિ દુઃખે ધૈર્ય દેતી;
પિયુ પ્રાણુની પ્રીતિ હું લેતી,
    સદા સેવું સ્નેહથી મારા સ્વામી.

મારા દોષ સામું નવ જોતા,
મને શાંતિ ઘણેરી એ દેતા;
મારા જીવન—દેશના નેતા,
    સદા સેવું સ્નેહથી મારા સ્વામી.

જગતના રાસ.

(ઢાળ: ઝીણા ઝરમર વરસે મેહ.)

ઝીલો ઝીલો જગતના રાસ,
રસબાળ ઝીલોને.
ભરી ભરી જીવનની સુવાસ,
રસબાળ ઝીલોને. ધ્રુવ.

કોઈ દિન રાણા કોઈ દિન શ્રીમંત,
કોઈ દિન રંક ભીખારી રે:
કોઈ દિન સેજ-પલંગે સૂતાં,
કોઈ દિન ધરતી-પથારી:
હો! રસબાળ ઝીલોને.

કોઈ દિન રાબડી ટાઢી મળતી,
કોઈ દિન મીઠડા મેવા રે
કોઈ દિન લાખ કરોડો ખરચ્યા,
કોઈ દિન કોડી ના દેવા:
હો! રસબાળ ઝીલોને.

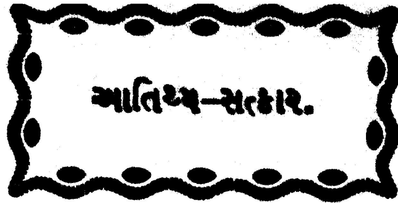
ચડતી-પડતી સહુની સાથે,
તડકો-છાંયો જાણો રે:

આ’વું સે’વું શીખી જગમાં,
ઓછું જરી નહિ આણો:
હો ! રસબાળ ઝીલોને.

સુખદુઃખગીતડાં એકબીજાનાં,
સાથે મળીને ગાજો રે:

સુખમાં શાંતિ દુઃખમાં ધીરજ,
વ્હાલી પ્રભુતા પાજો:
હો ! રસબાળ ઝીલોને.

આતિથ્ય-સત્કાર.

(ઢાળ: વનમાં બોલે ઝીણા મોર,
કોયલડી કલ્લોલ કરે રે લોલ.)

આવો ભલે પધાર્યા વીરા,
અમારે ઝૂંપડે રે લોલ:
જોઇ મોંઘેરાં મહેમાનો,
આંખલડી આજે ઠરે રે લોલ.
જોઇ તમને હરખે જુઓ,
અમારી ગાવડી રે લોલ:
એનાં મીઠલાં કંઇ દૂધે,
ભરીશું તામડી રે લોલ:
મીઠડી કોયલડી આ બોલે,
અમારે બારણે રે લોલ:
ટહુકે સ્નેહના સન્માને,
અતિથિ કારણે રે લોલ:
જુઓ આંબલિયાની ડાળો,
નમે છે ઝૂમખે રે લોલ:

હૈયે મીઠલડી મહેમાની,

ફૂલોને ઝૂમખે રે લોલ.

જુઓ દેવડિયો મઘમઘતો,

અમારે આંગણે રે લોલઃ

ભભકે સ્નેહીની સુવાસે,

અતિથિ કારણે રે લોલ.

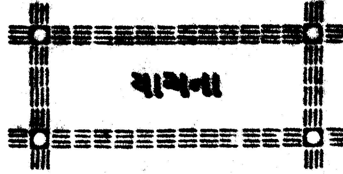
આજે મંગલ ગાશું ગીત,

અમારે આંગણે રે લોલઃ

આવો ભલે પધારો વીરા,

અમારે ઝૂંપડે રે લોલ.

યાચના

(ઢાળઃ અંબોડા શિરપર શોભે છે સારા [વટસાવિત્રીના
ગીતનો એક ભાગ.])

બે'નને બારણે વીર આવે આજે,
સાથે સિતારી સેવાની વાજે;
દેશની પ્રગતિને કાજે રે,
વીર ! એ યાચના કરતો.

જીવન-પાયો જ્ઞાને ભરી લે,
બાલિકા તું ગૃહધર્મ ભણી લે;
સંસારી આંક ગણી લે રે,
વીર ! એ યાચના કરતો.

ગૃહિણી થઇ બે'ન ગૃહને દીપાવે,
શાંતિ ભરી ગૃહ રાજ્ય ચલાવે;
સહુમાં તું પ્રેમ જગાવે રે,
વીર ! એ યાચના કરતો.

જનની બની જગમાર્ગ બતાવે,
ચા'વું ને સે'વું સહુને શીખાવે;
સંસારે સ્વર્ગ વસાવે રે,
વીર ! એ યાચના કરતો.

સંસારે સેવાના મંત્ર ઉચ્ચારે,
બાલિકા મુગ્ધા ને માતા વિચારે;
બાંડુ જીવનને ઉદ્ધારે રે,
વીર ! એ યાચના કરતો.

લગ્નપ્રતિજ્ઞા.

વરઃ– સહચારિણી તું જ છે, સુખદુઃખમાં સંસાર;
જતન કરી હું જાળવીશ, ગુણિયલ ઓ ! ગૃહનાર.

કન્યાઃ– મુજ જીવનની દોરી છો, ભવસાગરનું નાવ;
સ્નેહ થકી હું સાચવી, લઈશ અનુપમ લ્હા'વ.

વરઃ– કુટુંબ–પોષક માનુની, ગૃહિણી સુશીલ નાર;
ઉત્તમ મિત્ર ગણી તને, ઊતરીશ હું ભવપાર.

કન્યાઃ– પૃથ્વી પરના મુજ પ્રભુ, સ્વામી સાચા દેવ;
શાંતિ–સ્નેહ–સુમન ધરી, કરીશ નિત્યે સેવ.

વરઃ– વફાદારી ને સત્યનો, પઢીશ નિત્યે પાઠ;
પત્ની–વ્રત પાળી રહું, જન્મમરણની સાથ.

કન્યાઃ– પતિવ્રતાના ધર્મનો, સજી સહુ શણગાર;
સદ્ગુણ–આભૂષણ ધરી, ચાલીશ હું સંસાર.

વરઃ– લગ્ન :તણા શુભ હેતુનું, ધરી હંમેશાં ધ્યાન;
પ્રસન્ન રાખીને સર્વદા, દઈશ સ્નેહ–સન્માન.

કન્યાઃ– વેલ સમી વળગી રહું, નાથ–વૃક્ષની સાથ;
સુખદુઃખમાં સંતોષથી, ધરી નાથ સંગાથ.

વરઃ– કલેશ સદા કડવો કરી, ભૂલી સઘળા વાંક;
સંપ ધરીને ચાલશું, શીખી શાંતિ–આંક.

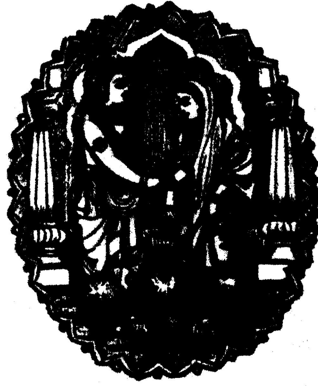
કન્યાઃ- નોકર-ચાકર સર્વથી, વર્તન ઉત્તમ સાર;
પતિ-કૃપાથી પામશું, શિક્ષણ સહુ સંસાર.

વરઃ- ક્ષમા દયા ને પ્રેમનો, જાપ જપી દિનરાત;
સુંદર સ્નેહે ચાલશું, કરી સત્યનો સાથ.

કન્યાઃ- હૃદય-મંદિરે સર્વદા, ધરી નાથનું ધ્યાન;
મન વચન ને કર્મથી, બનીશ હું નિષ્કામ.

વરઃ- એકબીજાની ન્યૂનતા, પૂર્ણ કરીશું સાથ;
વિકાસક્રમના માર્ગમાં, પતિ-પત્ની સંગાથ.

કન્યાઃ- બે પાંખોથી ઊડશું, વિશ્વ-વ્યોમ મોઝાર;
જન્મેજન્મ મળો મને, આપ પતિ ભરથાર.

ગૃહિણી ગૃહદેવી.

ગૃહિણી ગૃહદેવી ! ગૃહદેવી !
ગૃહકુંજે કરે તું કલ્લોલ હો !
ગૃહિણી ગૃહદેવી ! ગૃહદેવી !

દિલની દાતાર તું, સેવા–સરદાર તું,
તારી અંતરની ભાવના અમોલ હો !
ગૃહિણી ગૃહદેવી ! ગૃહદેવી !

પગલે પ્રકાશ તારે, હૈડે ઉલ્લાસ તારે,
તારી વાણીમાં હેતના હિલ્લોળ હો !
ગૃહિણી ગૃહદેવી ! ગૃહદેવી !

નયને નમાવે રાજ, વચને અપાવે તાજ,
તારી શક્તિ શોભાવે કળા સોળ હો !
ગૃહિણી ગૃહદેવી ! ગૃહદેવી !

સમાજ તારનાર, રાષ્ટ્રને ઉદ્ધારનાર,
તું તો માનવી જીવન જય–બોલ હો !
ગૃહિણી ગૃહદેવી ! ગૃહદેવી !

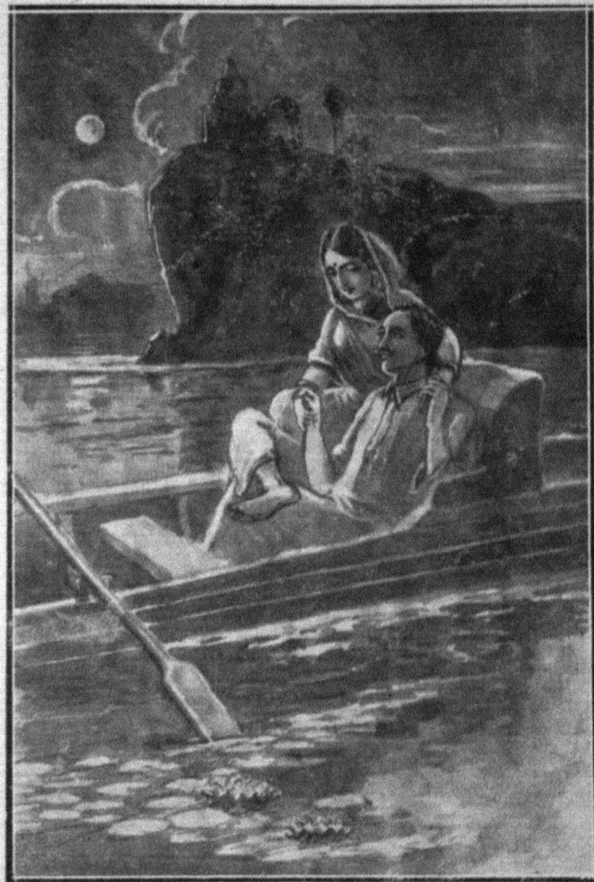
ગૃહકુંજે કરે તું કલ્લોલ હો !
ગૃહિણી ગૃહદેવી ! ગૃહદેવી !

ચૂકશો મા.

ચૂકશો મા, કોઈ ચૂકશો મા,
પ્રભુનામનાં નિશાન કોઈ ચૂકશો મા.
માયા, મમતા ને મોહ, તૃષ્ણા કે લોભની,
જૂઠી દિશામાં કો ઝૂકશો મા–પ્રભુ૦
વિશ્વના પ્રકાશ સમી બ્રહ્મજ્ઞાન–ગોઠડી,
અજ્ઞાન—અંધકારે પૂરશો મા–પ્રભુ૦
પ્રેમ, સમભાવ, જ્ઞાન, ભક્તિ ને નમ્રતા,
એની મૈત્રી સાંધી પછી ખૂટશો મા–પ્રભુ૦
આવ્યાં અજવાળાં જીવનને આંગણે,
દિલનાં ઊઘાડો દ્વાર, ઊંઘશો મા–પ્રભુ૦
ઊઠો ! જાગો ! પ્રભુજી પ્રેમથી પુકારે,
જ્ઞાન-ભક્તિ-કર્મ-માર્ગ મૂકશો મા–પ્રભુ૦
પ્રેમી પ્રભુજીને પ્રીછવાને માટે,
કાયદાનાં થોથાંઓ ચૂંથશો મા–પ્રભુ૦
પૂર્વ—દિશાથી પ્રભુજી પધારે એ,
ઊંડા સંદેશ કોઇ ભૂલશો મા–પ્રભુ૦

ચિત્રકારઃ] [રા. રવિશંકર પંડિત.

કૌમુદી મહોત્સવ. પૃષ્ઠ ૫૪

'જોશી આર્ટ' કોટ-મુંબઇ.

એકતાનાં મૂલ.

(ઢાળ: ઝીણા ઝરમર વરસે મેહ)

મોંઘાં મોંઘાં છે એકતાનાં મૂલ,
સમજ્યા સહુ હિંદીઓ હવે;
સંપ આગળ આ દુનિયા પણ ડૂલ,
સમજ્યા સહુ હિંદીઓ હવે—મોંઘાં.

મદભર્યાં કૌરવ સરિખાં પણ કુળો,
કંકાસે જ કપાયાં રે;
ચઢતી—પડતીનાં સહુ માપોઃ
સંપ—કુસુંપે મપાયાં, હો !
સમજ્યા સહુ હિંદીઓ હવે—મોંઘાં.

કોણ હિંદુ કોણ પારસી મુસલમિન,
કોણ નાનાં કોણ મોટાં રે;
એક જ માતનાં સંતાનો સહુઃ
એક જ દૃષ્ટિએ જોતાં, હો !
સમજ્યા સહુ હિંદીઓ હવે—મોંઘાં.

સ્થાપ્યાં મંદિરિયાં જ્ઞાનને ઘાટે,
પધરાવી ઐક્યની શક્તિ રે;
ધૂની જગાવી એક જ તાલેઃ
ત્યારે જ આપણી મુક્તિ, હો!
સમજ્યા સહુ હિંદીઓ હવે—મોંઘાં.

રામનામ.

સીતા—રામનાં સંતાનઃ
પુણ્ય ભૂમિનાં સંતાનઃ
આવો હો ! રામનામ ઝીલવા.

નીતિ–રાજ્ય–નિપુણતામાં રામ–રાજ્ય શોભતું,
સ્નેહલગ્ન શુદ્ધતામાં રામ–જીવન ઓપતું,

એવાં મોંઘેરાં ગાનઃ
પ્રભુ—ગીતડાં ને તાનઃ
આવો હો ! રામનામ ઝીલવા.

માતૃપ્રેમ– પિતૃપ્રેમ– ભ્રાતૃપ્રેમ દર્શવા,
પતિપ્રેમ– પત્નીપ્રેમ– મિત્રપ્રેમ નિરખવા,

રામ–જીવનમાં માનઃ
લઈ ભારતી સંતાનઃ
આવો હો ! રામનામ ઝીલવા.

પુનિત પગલે ગૃહેગૃહે સીતા સતી પધારે,
પત્નીભક્ત પતિ રામ જીવનમાં ઊતારે,

હિંદ સ્વર્ગને સમાનઃ
રામ — સીતાને ગાનઃ
સહુ ભારતી સંતાનઃ
આવો હો ! રામનામ ઝીલવા.

સૌંદર્યદેવ.

(ઢાળ: વા વાયો ને વાદળ ઊમટયાં)

મારા દિલડાના તાર આજ જાગંતા,
જાગ્યાં જાગ્યાં પ્રભુનાં નૂર—
આવો આવો સૌંદર્યદેવ રસભીના.

મારી જમણી ભુજા આજ ફરકંતી,
મારે ટોડલિયે મોર રસપૂર—
આવો આવો સૌંદર્યદેવ રસભીના.

મારે આંગણિયે કોયલ ટહુકંતી,
રામ–સીતાના જીવન–સૂર—
આવો આવો સૌંદર્યદેવ રસભીના.

મારો આંબો ઝૂલે રસમંજરીએ,
ફૂલવાડી ફોરે ઘેલીતૂર—
આવો આવો સૌંદર્યદેવ રસભીના.

પ્રિયતમને પ્રશ્ન.

(ઢાળઃ ગઝલ-કવાલી તરીકે ભૈરવી રાગમાં ગવાય છે)

પ્રિયતમ ! પ્રેમી છો પ્રિયના,
જગત-પ્રેમી થશો ક્યારે ?
ઊગારો હસ્ત મુજ ગ્રહીને,
જગત ઉદ્ધારશો ક્યારે ?

સ્વામી ! મમ સાથી સુખદુઃખના,
જગત-સાથી થશો ક્યારે ?
મને સન્માર્ગ દોરો છો,
જગતને દોરશો ક્યારે ?

કવિ વક્તા ને સાક્ષર છો,
નિરક્ષર તારશો ક્યારે ?
સદા જ્ઞાની ગણાવો છો,
સુવિદ્યા આપશો ક્યારે ?

વીરોના શૌર્યપૂજક છો,
રણાંગણ શોભશો ક્યારે ?
કિતાબો ખૂબ ખોલી છે,
દુઃખી દિલ વાંચશો ક્યારે ?

ગૃહે ગૃહરાજ્ય ઇચ્છો છો,
સ્વરાજ્યે રાચશો ક્યારે ?
પ્રિય ! મુજ સર્વ આશા છો,
જગત–આશા થશો ક્યારે !

બ્રહ્માજીને અરજી.

હે બ્રહ્માજી ! ચિત્રગુપ્તને, ચોપડે મુજ અરજી ચઢી,
એ અરજીમાં મુજ જીવનની આશ અનેરી છે જડી.

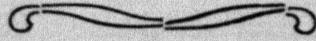
જો રજકણમાં કણ થાઉં ખરે,
તો રમણરેતી રસધૂલિ કરે;
પ્રભુ ! ભકતો મુજ શિર ચરણ ધરે—હે બ્રહ્માજી !

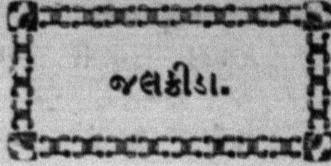
જો પત્થરકોટી પ્રાપ્ત થતી,
તો ગિરિ ગોવર્ધન ધારૂં પતિ;
જેણે ઉજ્જવળ કીધી ઈંદ્રમતી—હે બ્રહ્માજી !

જો પંખીગણ અવતાર ધરૂં,
તો બંસીબટ વ્રજવાસ વરૂં;
નિત કૃષ્ણકૃષ્ણ કલ્લોલ કરૂં—હે બ્રહ્માજી !

જો પશુ થવા કરણી જ દીસે,
બનું ગાવડી ગોકુળ ગામ વિષે;
ચરૂં નંદધેનુના ધણને મિષે—હે બ્રહ્માજી !

મહામૂલો મનુષ્ય-દેહ ઘડે,
તો જન્મભૂમિ ગોકુળિયું જડે;
વ્રજગોવાળણ માતૃત્વ મળે—હે બ્રહ્માજી !

જલક્રીડા.

(ઢાળ: એક તાલે ગવાય છે.)

રસભરતી ઊછળે દિલદિલમાં,
યમુના–તીર રસ–બલિહારી;
ભાગ્યવંત ઠકરાણી ઘાટે,
ખેલ્યા નટવર ગિરિધારી.

અડભાગી એ વ્રજવનિતાઓ,
જલક્રીડા રસ ઝીલનારી;
ઘડીઘડીમાં બ્રહ્મ—મસ્તીમાં,
પાવન કરતી રસ–વારિ.

લોચનિયાં ઝળકે અણિયાળાં,
નિરખી શ્યામ ધારીધારી;
રોમરોમમાં નૃત્ય જાગતાં,
ઘેલી બનતી વ્રજનારી.

વૃક્ષ, વાયુ, વારિ સહુ નાચે,
રમઝટ જામી રસધારી;
પુણ્યવંત એ જલ જમનાનાં,
પાવન કરતા અવતારી.

હસતી સુંદરીઓ.

જે ગૃહમાં કલ્લોલ કરે,
આ હસતી સુંદરીઓ;
તે ગૃહમાં પ્રભુ રમણ કરે,
જ્યાં વસતી સુંદરીઓ.

નેહભરી આંખડલી ઠરતી,
અમી–છલોછલ દૃષ્ટિ ફરતી,
હૈયાના હેતે હસમસતીઃ
હસતી સુંદરીઓ—જે ગૃહમાં.

આંગણીએ અજવાળાં ભરતી,
ગૃહેગૃહે દીપમાળા કરતી,
સ્વર્ગ રચી સંસારે વસતીઃ
હસતી સુંદરીઓ—જે ગૃહમાં.

રાષ્ટ્રશકિત બની ચેતન વરતી,
ફૂલડાં સમ જગ સુવાસ ભરતી,
દિલદિલમાં દેવી સમ વસતીઃ
હસતી સુંદરીઓ.

જે ગૃહમાં કલ્લોલ કરે,
આ હસતી સુંદરીઓ;
તે ગૃહમાં પ્રભુ રમણુ કરે
જ્યાં વસતી સુંદરીઓ.

હીંચકો.

(ઢાળઃ સીતારામનાં સંતાન.)

અમર હીંચકો સુહાય,
સુખદ શાંતિ વરાયઃ
ઝૂલે રસિકા હીંચકે.

વિવિધરંગી ફૂલવેલો મ્હેક મ્હેક મ્હેકતી,
મંદ મંદ સમીરસેર લ્હેક લ્હેક લ્હેકતી;

અમર અંતર પોષાય,
અજબ આનંદ રેલાયઃ
ઝૂલે રસિકા હીંચકે.

વીસરી જંજાળ આજ જગતની આ હીંચકે,
જાગે ઉજ્જ્વાલ અખંડ શાંતિભરી હીંચકે;

સકલ ચિંતા વીસરાય,
કલેશ કામ ક્રોધ જાયઃ
ઝૂલે રસિકા હીંચકે.

સૃષ્ટિ પર સ્વર્ગ રચે નિત્ય અમર હીંચકો,
સર્વસુખ હેલી મચે ઝૂલે જ્યાં હીંચકો;

રાગ—રાગિણી ઊભરાય,
મીઠી વનશ્રી જય ગાયઃ
ઝૂલે રસિકા **હીંચકે.**

અમર હીંચકો સુહાય,
સુખદ શાંતિ વરાયઃ
ઝૂલે રસિકા **હીંચકે.**

નાથનાં દર્શન.

(ઢાળઃ શીખ સાસુજી દે છે રે કે વહુજી રહો ઢંગે)

પ્રભુ–ભક્તિને વશ થઇને
પધાર્યાં પ્રેમ ધરી,
રામ—લક્ષ્મણ—દર્શનથી,
સાચું હું સત્ય વરી.

નાથ યુગયુગ વીત્યા રે,
ન દર્શન દીધાં ફરી,
એવાં પાપ શાં કીધાં રે,
અમે નહિ યાદ જરી ?

પુણ્ય ભૂમિ આ ભારત રે,
સદા તમ નામે તરી,
નિત્ય જીવન જીવે એ,
મુખે રામરામ સ્મરી.

રામ–રાજ્યની ઝાંખીની,
જગતમાં આશા ભરી,
આવો નાથ પધારો રે,
જીવનમાં જ્યોતિ કરી.

અમે ભૂલ્યાં અમારૂં રે,
થાક્યાં હવે ફરતાં હરિ,
હવે એક જ આશા રે,
ઊગારે રામ ફરી.

ગૃહિણીનું સ્વપ્નું

(ઢાળ: આજ સ્વપ્નામાં મેં તો પારસ પીપળો દીઠો રે)

આજ સ્વપ્નામાં મેં તો સાતે સાયર દીઠા જી રે,
સમદરિયાની લે'રૂં રે એ તો મારા સ્વપ્નામાં રે.

આજ સ્વપ્નામાં મેં તો જદુપતિને જોયા જી રે,
લખમણજીનાં રૂપ એ તો મારા સ્વપ્નામાં રે.

આજ સ્વપ્નામાં મેં તો ગંગા ગોદાવરી દીઠી જી રે,
જમનાજીનાં નીર એ તો મારા સ્વપ્નામાં રે.

આજ સ્વપ્નામાં મેં તો મો'રતો આંબો દીઠો જી રે,
કોયલના ટહુકાર એ તો મારા સ્વપ્નામાં રે.

આજ સ્વપ્નામાં મેં તો ડેલીએ દાયરા દીઠા જી રે,
રામરાજાનાં રાજ એ તો મારા સ્વપ્નામાં રે.

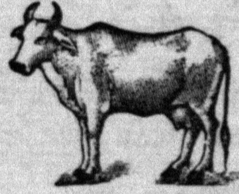
સાતે ય સાયર એ તો અમારા સસરા જી રે,
સમદરિયાની લે'રૂં એ તો મારાં સાસુ જી રે.

જદુપતિનાં તેજ એ તો મારા જેઠ જી રે,
લખમણજીનાં રૂપ એ તો મારા દિયર જી રે.

ગંગા ગોદાવરી એ તો અમારાં જેઠાણી રે,
જમનાજીનાં નીર એ તો મારી દેરાણી રે.

ઝૂલતો આંબો એ તો અમારા નણુદિયા રે,
કોયલના ટહુકાર એ તો મારી નણુદલડી રે.

ડેલીએ દાયરા એ તો અમારૂં સાસરિયું રે,
રામરાજાનાં રાજ એ તો મારો નાવલિયો રે.

નાઘેર દેશમાં રે

(ઢાળઃ ઝાંખાં જિંજરી તારાં ઝાડવાં રે)

વનમાં ગળકયા મીઠા મોરલા રે,
ગાતા મીઠડિયો મલ્હાર—
રસિયા ! આવોને નાઘેર દેશમાં રે.

આંગણે અમરાઇયું ઝૂલી રહી રે,
ટોડલે કોયલના ટહુકાર—
રસિયા ! આવોને નાઘેર દેશમાં રે.

ઘરમાં પદમણી શોભી રહી રે,
ઊતર્યાં રૂપરૂપના અંબાર—
રસિયા ! આવોને નાઘેર દેશમાં રે.

બાગે પાન પપૈયાં પાકતાં રે,
નેસડે છાશુંના ઘમકાર—
રસિયા ! આવોને નાઘેર દેશમાં રે.

સાચા રાણીજાયાની હાકલું રે,
ગાજે રણવાટે પડકાર—
રસિયા ! આવોને નાઘેર દેશમાં રે.

ગોંદરે સાવજ શૂરા ગાજતા રે,
જગવે તરવારિયા સરદાર—
રસિયા ! આવોને નાઘેર દેશમાં રે.

સાયર ઊછળે મસ્તીપૂરમાં રે,
ચમકે ચાંદનીના ચમકાર—
રસિયા ! આવોને નાઘેર દેશમાં રે.

